

Albert en Annelies

Erotisch verlangen

Colofon

ISBN: 978 90 8954 603 6

1e druk 2014

© 2014 Roel Beenen

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Albert en Annelies

*Erotisch
verlangen*

Roel Beenen

I

Wij wonen aan het einde van een lange weg die pas vlak voor ons dorp een flauwe bocht naar links maakt. Naast die bocht heeft de gemeente een werf aangelegd waar gravel, stapels stenen en tegels om het fietspad en de weg te kunnen repareren, opgeslagen liggen. Bij die opslagplaats heeft onze oudste dochter vanmiddag een kerel gezien met een sjaal om zijn hoofd gebonden om niet herkend te worden en met de broek op zijn enkels. Een potloodventer dus. Als ik ervan hoor is mijn eerste gedachte: gebeurt zo iets nog? In ons dorp, in het rustige Zuidwest-Friesland? Gelukkig is Anna er niet van onder de indruk. Ik eigenlijk wél. Niet omdat die kerel zijn geslacht toonde - dat wekt alleen maar de lachlust van die jonge meiden op omdat ze die fratsen al zo vaak op internet hebben gezien – nee, het is omdat hij zich als terrorist heeft vermomd. Met een sjaal om zijn hoofd, totaal onherkenbaar. Dát zit mij dwars.

‘Heb je daar aan gedacht Anna, dat zo’n vent méér van plan kan zijn?’ vraag ik ’s avonds onder het eten.

‘Eigenlijk niet mam.’

‘Je moet er niet zoveel achter zoeken Annelies,’ zegt Albert. ‘Onze Anna is kennelijk iemand uit het dorp tegengekomen die niet weet waar hij met zijn seksualiteit naar toe moet. Méér is het niet. En dat hij een oude sjaal om zijn hoofd heeft gebonden ligt nogal voor de hand. Natuurlijk wil hij niet herkend worden.’

‘Wat voor sjaal was het?’ vraag ik.

‘Een gebreide sjaal met donkerblauwe en witte banen, je weet wel van die sjaals die een paar jaar geleden in de mode waren.’

‘Daar kom je niet verder mee, want die sjaals zijn ontzettend veel verkocht. Iedereen had een paar jaar geleden zo’n sjaal,’ merkt Christien, onze jongste dochter op.

‘Ach mam,’ zegt Anna terwijl ze haar schouders ophaalt, ‘maak er toch niet zoveel ophef over. Wat stelt dat nou helemaal

voor, iemand die zich aftrekt en onherkenbaar wil blijven? Dat is toch zielig? Dan ben je toch een achterlijke stakker?’

Ik kan een glimlach niet onderdrukken.

‘Ik lach je niet uit hoor Anna, maar ik dacht eraan dat ze vroeger over een exhibitionist met z’n broek op de enkels zelfs niet luidop durfden te praten. Zo erg vonden ze het. En ze belden natuurlijk onmiddellijk de politie.’

‘Wat is dan het punt Annelies?’ Albert legt zijn servet naast zijn bord. ‘Nu schrikken we er toch niet meer van, je zegt het toch zelf?’

‘Dat die vent zich vermomd heeft, dat je niet weet wie hij is en dat hij wel meer in zijn schild kan voeren, dáár gaat het mij om,’ antwoord ik. ‘Daar word ik bang van, dat mogen jullie best weten,’ en ik hoor de bezorgdheid in mijn eigen stem.

‘Wat had hij nog meer aan Anna, een jasje, een trui? Want van boven zal hij zich wel niet hebben uitgetkleed in die ijskoude noordenwind.’

‘Mama toch, je lijkt wel een detective.’ Anna kijkt me onderzoekend aan, maar ze probeert zich toch te herinneren wat de potloodventer droeg. ‘Hij had een oude gebreide, bruine trui met vieze vegen aan. En in de sjaal zat een gat.’

‘Waar en hoe groot?’

‘Op het einde van de sjaal, vlak voor de franje die aan die sjaals zit, zat een uitgerafeld gat. Zo groot als mijn vuist ongeveer.’

Ik zet het toetje op tafel. We eten zwijgend.

‘Denken jullie dat we naar de politie moeten gaan?’ vraagt Albert.

Anna vindt van niet.

‘En wat denk jij ervan Annelies?’

‘Ik weet het eigenlijk nog niet,’ antwoord ik terwijl ik die kerel voor me zie met die sjaal voor zijn gezicht. ‘Alsof hij zichzelf gaat opblazen,’ mompel ik. Albert en Anna lachen om mijn bezorgdheid en ik laat me tot op zekere hoogte overtuigen.

‘Niet iedereen die wat gek doet is daarom een terrorist en een moordenaar,’ zegt Albert.

‘In elk geval is het iemand die met zijn seksualiteit onverhoopt ligt,’ werp ik tegen, ‘want wie laat tegenwoordig aan voorbijfietsende meisjes nog z’n stijve piemel zien? Dan heb je een gaatje in je hoofd zou ik zeggen, ja toch?’

‘Je maakt je onnodige zorgen mam, echt waar.’

‘Misschien,’ antwoord ik, ‘misschien til ik er te zwaar aan. Maar ik kan moeilijk aan die vermomming wennen. Als je wist wie het was, dan zou je zo’n kerel erop aan kunnen spreken. Dan zou je met hem kunnen praten en uitvinden waarom hij het doet.’

‘Moeten we het dan toch aangeven bij de politie?’ vraagt Albert. Ik haal mijn schouders op en kijk Anna aan. ‘Moet het van jou Anna?’

‘Natuurlijk niet mama. Je denkt toch niet dat ik van zoiets onnozels wat krijg?’

‘s Avonds, in de schemering, als ik een visite heb gereden, stop ik op de opslagplaats. Ik huiver als ik naast de auto sta en dat is niet alleen vanwege de snijdende noordenwind. Hier ergens moet hij hebben gestaan, hier heeft hij op Anna staan wachten. Waarschijnlijk heeft hij geweten dat Anna hier om deze tijd regelmatig alleen voorbij komt. En dat bevalt me niet. Ik probeer hem mij voor te stellen, al opgewonden van de gedachte iets met haar uit te kunnen halen. Misschien wilde hij haar alleen maar laten schrikken, misschien werd hij daar al geil van. Of zou hij werkelijk hebben gedacht dat een meisje van Anna’s leeftijd opgewonden zou worden van een ontbloot mannelijk onderlichaam? En van een stijf lid? Als iemand zulke rare gedachten heeft is hij waarschijnlijk instaat een meisje of een vrouw beneden in de berm te verkrachten. Achter de bosjes waar niemand het ziet. De angst om mijn dochter groeit in me. En ik besluit de volgende middag tegen vier uur hier even langs te rijden, om er zeker van te zijn dat die viezerd er niet wéér is.

Ik heb de hand al bij het contactsleuteltje, klaar om de motor te starten. Kwam daar in de verte iemand aanfietsen? Ik druk

op het knopje waarmee alle portieren op slot gaan. Ik wacht een paar tellen. Nee, ik heb me vergist, het zijn grillige mistlierten die vanuit de kale grijze weilanden over de snel donker wordende weg waaien.

Ik zoek in het dashboardkastje een pepermuntje en blijf nog even zitten mijmeren. Maak ik mij terecht zorgen? Voor je het weet haal ik van alles in mijn hoofd, ik ken mezelf. Albert heeft me er al voorzichtig voor gewaarschuwd toen ik er voor de zoveelste keer over begon. Ook dat ik vind dat Anna steeds minder vrolijk wordt alsof haar iets dwars zit. Ik vind dat trouwens al jaren. Anna is allang niet meer het opgewekte kind van vroeger. ‘Ze zit in de puberteit, ze is zestien jaar, wat wil je? Dan ga je de wereld anders zien. Jij weet toch dat ze dan opstandig en onhandelbaar kunnen zijn of soms wat depri?’ Zo probeert Albert de spoken uit mijn hoofd te jagen. Heel lief. Ik start de motor, de hand al bij de versnellingspook, de radio gaat spelen. Ik schakel de motor weer uit. Ik wil nog even zitten nadenken. Was het maar iemand die ik ken, iemand uit ons patiëntenbestand, dan zou ik hem bij me kunnen roepen om met hem te praten, om erachter te komen wat hem bezielt. Dan bedenk ik dat het iemand kan zijn die helemaal niet uit ons dorp komt. Voor hetzelfde geld is het iemand die uit een inrichting ontsnapt is. Het zweet breekt me uit. Ik start de motor en twee minuten later rijd ik ons parkeerterrein op.

In bed praat ik er verder over met Albert.

‘Anna heeft geen vrienden,’ zeg ik meer in mezelf dan tegen Albert. ‘Geen vriendin en ook geen vriendje.’

‘Ze zijn er niet allemaal zo vroeg bij als wij.’

‘Dat weet ik ook wel. Maar ze is al zestien en heb je wel eens op haar gelet?’

‘Natuurlijk let ik op mijn kinderen.’

‘Heb je dan niet gemerkt dat Anna bijna niet meer lacht? In elk geval nooit meer zo uitbundig als vroeger?’

‘Meen je dat?’

‘Is het je nooit opgevallen Albert?’

‘Ik realiseer me natuurlijk wel dat Anna steeds meer een jonge vrouw wordt. En dan is het toch logisch dat het spontane en kinderlijke verdwijnt?’

Ik zucht en schud mijn hoofd.

‘Ik voel het Albert, ik voel dat er iets met Anna is en ik maak me echt zorgen. Hoe vaak gaat ze naar schoolfeestjes? Nooit. Eigenlijk is onze Anna een modeldochter. We hebben nooit problemen met haar gehad. Niet één keer is ze te laat thuis gekomen. Drank, roken, drugs, noem maar op, ze taalt er niet naar. Maar dat perfecte gedrag is niet gezond, Albert. Het is té mooi.’

‘Hm, nou je het zegt. Anna is zeker een fantastische meid, maar wij waren toch ook gezeglijke pubers?’

‘Je kunt ons niet met Anna vergelijken, omdat wij met ons tweeën waren. Wij zijn altijd verliefd gebleven, wij zijn bofkonnten. En daarom zijn wij, hoe zal ik het zeggen, vrolijk en opgewekt gebleven, toch?’

We zwijgen opnieuw. Dan vraagt Albert: ‘Denk je dat haar iets dwars zit, denk je dat onze Anna problemen heeft en zich daarom zo teruggetrokken gedraagt?’

‘Ik weet het niet.’

‘Waarom vraag je het haar niet?’

‘Iets weerhoudt me.’

‘Wat weerhoudt je?’

‘Wist ik het maar Albert. Kwam ze maar eens met een aardige jongen thuis. Er moeten op dat gymnasium toch plenty jongens zijn die zien dat onze Anna een mooie meid is met een lief karakter?’

2

De volgende ochtend als we na het vroege spreekuur en het rijden van de visites bij mijn ouders aan de andere zijde van de verbouwde boerderij koffiedrinken, vertel ik hen wat Anna bij de gemeenteopslag is overkomen. Mijn ouders zwijgen in eerste instantie ontdaan en vervolgens vraagt mijn moeder of we de politie al hebben gebeld. Want voor mijn ouders - ze zijn begin zeventig - gaat het om een misdrijf. Niets meer en niets minder.

‘Natuurlijk hoort het niet,’ zeg ik en kijk ze een ogenblik zo neutraal mogelijk aan.

‘Ik geloof dat er nog altijd gevangenisstraf op staat.’ Mijn moeders ogen zijn afkeurend op mij gericht. ‘Het is schennis van de openbare zeden, of schennis van de eerbaarheid, zoiets staat er in de wet als ik het goed heb. En dat moet jij als dokter toch weten.’

‘Wij zijn er ook beslist geen voorstander van dat mannen zich ten overstaan van jonge meisjes in het openbaar seksueel bevredigen. Maar tegenwoordig staan we toch wat toleranter tegenover een overtreding als deze,’ zegt Albert zo rustig mogelijk, want wij weten uit ervaring dat de generatie van mijn ouders fel reageert als seksualiteit in deze context ter sprake komt.

‘Er is nog iets waarom wij het nog niet bij de politie hebben aangegeven,’ zeg ik er onmiddellijk achteraan. ‘Stel dat die jonge man hier bij ons uit het dorp komt en stel dat iedereen te weten komt wat hij heeft gedaan, dan kan hij z’n biezen wel pakken. Je moet er niet aan denken dat zo iemand een gezin heeft. Z’n baan kan hij ook wel vergeten.’

‘Dan had hij maar beter moeten nadenken,’ zegt mijn vader met een strenge ondertoon in zijn stem.

‘Dat is wel zo pa, maar dan is de straf toch wel erg hoog in vergelijking tot wat hij heeft gedaan,’ zeg ik, want ik vind dat je redelijk moet blijven.

‘Anna zal wel overstuur geweest zijn,’ ik hoor de bezorgdheid in de stem van mijn moeder.

‘Anna heeft erom gelachen ma.’

Mijn moeder schudt afkeurend haar hoofd.

‘Mam, tegenwoordig zien ze alles op internet. Alles wat mensen kunnen bedenken, mooi en lelijk, kun je daar vinden. Jongens en meisjes van Anna’s leeftijd hebben alles al gezien. Dat is nu eenmaal zo, dat kun je onmogelijk tegenhouden.’

‘Je bedoelt dat ze alles van seks hebben gezien?’

‘Ja, alles van seks, want daar hebben we het toch over?’

‘Het zou niet moeten mogen,’ zegt mijn vader duidelijk ontstemd.

‘Als je het zou willen verbieden is het einde zoek, dan tast je de vrijheid in zijn wortels aan. Mensen zijn vrij op internet te zetten wat ze willen, zolang het niet om kinderporno of andere misdadige activiteiten gaat.’

‘Jullie willen het dus niet aangeven,’ concludeert mijn vader. De toon waarop hij het zegt en zijn gezichtsuitdrukking spreken boekdelen.

‘Van Anna hoeft het ook niet,’ zegt Albert, ‘en ik vind dat we daar rekening mee moeten houden, want als je zestien bent kun je daar best een oordeel over hebben. Bovendien kunnen we het altijd nog aangeven als die vent er mee doorgaat.’

‘Anna is er dus niet van geschrokken?’ vraagt mijn moeder.

‘Welnee mam. Maar ik begrijp jullie wel hoor. Ik vind het ook maar niets dat die vent zich vermomd heeft als zo’n terrorist uit het Midden - Oosten. Dat vind ik ook eng, want het kan immers ook een ontsnapte misdadiger zijn. Ja toch?’

Ik hoor mijn vader min of meer opgelucht zuchten.

‘Gelukkig maar,’ zegt hij, ‘we hebben er in grote lijnen toch dezelfde gedachten over. Weet je wat? Ik zal in de komende weken op dinsdagmiddag tegen vieren wel even langs de gemeentewerf fietsen om te kijken of de kust voor onze Anna veilig is. Dan hoeft niemand zich zorgen te maken.’

‘Lief van je pap.’

We drinken een tweede kopje koffie, ik staande voor het grote raam dat uitzicht geeft op de oprijlaan en het hek waar Albert en ik elkaar voor het eerst echt gezoend hebben. En dan vraagt mijn vader alsof er tussen naaste verwanten zoiets als telepathie bestaat: ‘Jullie hebben aan Anna wel een bijzonder oppassende dochter Albert en Annelies, is dat niet zo?’

Hoe goed mijn vader ook zijn best doet zijn vraag zo zakelijk mogelijk te stellen, ik hoor toch de ongerustheid in zijn stem. Mijn ouders hebben zich kennelijk hetzelfde afgevraagd als Albert en ik, gisteravond in bed.

Ik draai me om.

‘Bedoel je iets anders, pap, wil je eigenlijk zeggen dat Anna geen vriendjes heeft en veel alleen is? Maak jij je daarover zorgen?’

Ik ga achter hem staan, wachtend op zijn antwoord.

‘Dat hebben je moeder en ik ons inderdaad afgevraagd.’

Ik antwoord glimlachend en gemaakt opgewekt: ‘Weet je paps, Albert en ik waren dertien en veertien toen bij ons de vlam in pan sloeg. Dat was uitzonderlijk vroeg en daarom denken jullie dat onze Anna met zestien allang een vast vriendje zou moeten hebben.’

Ik ga naast mijn vader staan en trek hem ondeugend aan zijn oorleletje. Volgens Albert heb ik patent op het onschadelijk maken van onwelgevallige gespreksstof met dit onnozele grapje. Maar het werkt deze keer niet, mijn vader heeft me door: ‘Natuurlijk, Anna is nog maar zestien, nog tijd zat voor ze een oude vrijster is, maar ik bedoel eigenlijk te zeggen dat Anna veel alleen is. Ze heeft geen vriendinnen.’

‘Ze is de enige uit ons dorp die momenteel naar het gymnasium in de stad gaat en de jongens en meisjes met wie ze heen- en terugfietst, behalve op dinsdag, zijn toevallig allemaal jonger.’

‘Gaat Anna wel eens naar schoolfeestjes?’

‘Anna houdt niet van disco’s en stampmuziek pap. Als Christien volgend jaar in de stad naar school gaat, zal ze jou zeker vragen om haar te halen en te brengen. Want Christien

lust wel pap van die idiote muziek waar je gehoorschade van krijgt. Er is echt niets met Anna aan de hand, maak je maar geen zorgen,' voeg ik er niet erg overtuigend aan toe.

Terug thuis zegt Albert: 'Toch moet jij je geen zorgen maken. Lichamelijk is Anna kerngezond, dat kan iedereen constateren en als ze niet altijd uitbundig vrolijk is, dan is dat toch normaal, dat heeft toch iedere puber?'

Ik laat me overtuigen, want ik kan inderdaad overbezorgd zijn. Sinds de dood van onze dochter Marijke hoeft er maar *dát* te gebeuren met Anna en Christien of ik heb slapeloze nachten.

De volgende dag als ik in het dorp visites rijd, let ik extra op de wat jongere mannen. Hebben ze een geblokte sjaal om de hals met een vuistgroot gat erin? Dan wordt mijn aandacht getrokken door iemand op een fiets. Ze heeft de fietstassen boordevol flyers. Gele flyers, in drieën gevouwen en bijeengehouden met gekleurde paperclips, groen, geel, rood en roze. En blauw, heel opvallend.

Mijn laatste patiënt heeft de folder gladgestreken voor zich op tafel liggen. Omdat hij slecht ziet bestudeert hij de tekst met een vergrootglas.

'We krijgen nieuwe mensen in ons dorp mevrouw,' is het eerste wat hij zegt als ik binnenkom.

'Nieuwe mensen Wijkstra?' vraag ik verbaasd. 'Wie wil er nou naar ons dorp, aan het einde van een doodlopende weg emigreren?'

Wijkstra lacht: 'Dat kan ik u gauw vertellen mevrouw Van Zanden, een groep van zes gezinnen uit Brabant.'

Hij wijst mij de regel aan in de folder. Het staat er in dikke zwarte letters, inderdaad, zes gezinnen uit Brabant willen zich in ons dorp vestigen.

'Brabanders in Friesland?' vraag ik verbaasd. 'Wat zoeken die mensen hier in godsnaam? Staat dat ook in het pamflet Wijkstra, wat ze hier komen doen?'

'Hier mevrouw,' hij wijst mij de dikgedrukte zin aan: 'Om het einde van de wereld op de eerste oktober af te wachten.'

Wijkstra kijkt me met een grijns om z'n bijna tandeloze mond aan. 'Zal het dan toch gebeuren mevrouw Van Zanden, dat ik niet op een normale wijze aan mijn einde kom?'

De oude smid schudt zijn hoofd.

'En weet u waar ze hun intrek nemen?' Hij wacht mijn antwoord niet af en terwijl ik zijn hart, longen en bloeddruk controleer, vertelt hij dat Jan en Aafke van Haalen aan de Achterweg hun boerderij beschikbaar hebben gesteld.

'Ze gaan de schuur verbouwen mevrouw zodat de mensen daar ondergebracht kunnen worden. Nou ja, veel comfort hebben ze niet nodig, want het is maar voor een beperkte tijd, tot één oktober. Dan zal Hij komen om te oordelen...' Wijkstra was vroeger ouderling. Hij kent de teksten uit de Apocalyps, de Openbaring van Johannes, op zijn duimpje.

Thuis zit Albert aan de keukentafel het pamflet te bestuderen.

'Het is zover,' zeg ik gekscherend als ik naast hem ga zitten. 'Nog een half jaartje *dan sil it heve*, dan zal het gebeuren.'

Iedereen heeft het erover, ook onze kinderen. Anna komt met een rake opmerking: 'De aarde is een van de ontelbare plekken in het heelal waar leven mogelijk is. En alleen omdat op deze planeet iets raars gebeurd zou zijn, de zondeval, moeten ook al die andere miljoenen bewoonde planeten vernietigd worden, inclusief de honderdmiljard maal honderdmiljard sterren. Hoe kun je zoveel onzin geloven?'

We knikken. 'Je hebt gelijk Anna, zulke verhalen sporen alang niet meer met de kenbare werkelijkheid.'

3

Een paar dagen later zit ze tegenover mij in de spreekkamer, de leidster van de Woongroep Bethel. Want zo noemden ze zich in de gele folder, *Woongroep Bethel*. Iedereen in ons van oorsprong zo gelovige dorp weet nog wat Bethel in bijbelse zin betekent: Huis des Heren, Huis van God. Ik kan niet nalaten te denken: Die oude vervallen boerderij van Jan en Aafke van Haalen, gepromoveerd tot woonplaats van de Allerhoogste? Het kan verkeren.

Mevrouw Verwringel heet ze en ik vind haar in zekere zin een aantrekkelijke vrouw. Ergens achter in de dertig, schat ik. Jammer van die slonzige spijkerkleren die zo slecht passen bij haar zachte vrouwelijke uitstraling.

‘Wat kan ik voor u doen mevrouw?’

Ze vertelt dat zij en de vijf andere gezinnen in deze laatste maanden vóór het einde van de wereld zich zo goed mogelijk willen aanpassen aan het leven in ons Friese dorp. Als ik haar vraag waarom ze naar Friesland zijn getrokken en waarom ze niet gewoon thuis in Brabant het einde der tijden hebben willen afwachten, krijg ik een lang, verward verhaal te horen. Het komt erop neer dat er stenen door ruiten zijn gegooid, banden lek zijn gestoken en sommige middenstanders hen de toegang tot hun winkels hebben geweigerd.

‘En daarom hebben we voor uw dorp gekozen mevrouw Van Zanden. Wij willen in alle rust en contemplatie het einde der tijden afwachten. Meer willen we niet mevrouw.’

Ik knik. ‘En daarom maakt u met mij kennis, omdat u als nieuwe inwoner van onze gemeente alle normale formaliteiten wilt eerbiedigen.’

‘Inderdaad mevrouw Van Zanden.’

Ze geeft mij een lijstje met de namen van de woongroep. Er zijn kinderen bij, allen onder de twaalf jaar en één meisje

van bijna zeventien. Ik zie dat het de dochter is van mevrouw Verwrangel.

‘De kinderen zullen hier naar school gaan neem ik aan mevrouw?’

‘Wij hadden de kinderen liever thuisgehouden.’ Ze haalt in een machteloos gebaar haar schouders op.

Ik knik en kijk haar een ogenblik aan. Ik kan een glimlach niet onderdrukken, als ik zeg: ‘Uw woongroep wordt met open armen ontvangen.’ Ze kijkt me verbaasd en tegelijk wantrouwend aan. ‘Het zit zo mevrouw Verwrangel, onze basisschool komt twee leerlingen te kort. Met de kinderen van uw woongroep halen we ruimschoots het vereiste aantal en hoeft onze school niet opgedoekt te worden. U komt werkelijk als geroepen.’

‘Ach,’ zegt ze, meer niet, maar de trek om haar mond spreekt boekdelen: Anja Clara Maria Verwrangel - want zo heet ze voluit lees ik op de lijst – is blij dat ze waarschijnlijk zonder ingegooide ruiten het einde van de wereld kan afwachten. Aan de Achterweg, in het wijde Friese landschap tussen beschouwelijk herkauwende koeien en opgewekte kieviten.

‘En uw dochter mevrouw?’ Clara Mathilde Maria Verwrangel lees ik, bijna zeventien jaar oud. ‘Naar welke school zal zij gaan?’ Ze haalt opnieuw haar schouders op. ‘Ach mevrouw Van Zanden, gezien de tijd die we nog hebben...’ Ik schud mijn hoofd. ‘Nee, mevrouw Verwrangel, als u geen moeilijkheden wilt hebben, moet u ook uw dochter naar het reguliere onderwijs sturen.’

Ze kijkt me een ogenblik onderzoekend aan en knikt dan min of meer instemmend. ‘Ja, waarschijnlijk heeft u gelijk mevrouw Van Zanden.’

‘Naar welke school ging uw dochter?’

‘Clara zit in de voorlaatste klas van het gymnasium.’

Nu is het mijn beurt om verbaasd te zijn.

‘Dat is toch wel heel toevallig. Mijn oudste dochter zit ook in de voorlaatste klas van het gymnasium.’

We kijken elkaar glimlachend aan. En ik denk: Anja

Verwringel, hoe kom je toch aan dat rare geloof dat de wereld binnenkort zal vergaan. Je ziet er zo normaal uit en dan heb je ook nog een dochter in de leeftijd van Anna. Ik zie het al helemaal voor me, Anna en Clara die vrolijk babbelend samen heen en terug naar de stad fietsen.

‘Kijk mevrouw,’ ze haalt een foto uit haar tasje. ‘Dit is Clara, mijn dochter uit mijn eerste huwelijk.’ Ik kijk haar een tel vragend aan. ‘Mijn eerste man is bij een ongeluk om het leven gekomen.’ Ze zoekt een tissue in haar tasje. Ik zeg iets van deelneming en ik vertel haar van Anna, dat er niemand van haar school uit ons dorp komt en dat ze op dinsdag zelfs helemaal alleen terug moet fietsen.

Dan glimlacht ze. ‘Ik begrijp dat u het op prijs zou stellen als Clara naar dezelfde school als uw dochter zou gaan, dan zouden ze samen kunnen fietsen.’ Ik vertel van mijn zorgen, dat je nooit weet wat zo’n meisje alleen tegen kan komen. Ik vertel maar niet van die vent met een sjaal om zijn hoofd en z’n broek op de enkels. Anja heeft al genoeg sores met een wereld die binnenkort vergaat. Ondertussen bekijk ik de foto van Clara, een aardige meid denk ik. Lang, sluijk, lichtblond haar, type filmster uit de zestiger jaren. Maar met vriendelijke lichtblauwe ogen. Een stuk van een meid zouden de jongens vroeger zeggen.

‘Eigenlijk had ik Clara liever thuis gehouden.’

Ik kijk haar vragend aan. Ze wrijft langs haar ogen.

‘U zult het niet begrijpen, mevrouw Van Zanden, maar wij geloven dat je klaar moet zijn als de tijd daar is. Wij moeten rein en vol geloof de Heer verwelkomen. Wij hadden graag gezien dat Clara bij ons zou zijn...’ Ik zie oprechte ontroering in haar ogen.

‘Kent u de Bijbel, mevrouw Van Zanden?’

‘Wij zijn in dit dorp van oorsprong orthodox-protestants, mevrouw Verwringel. Rechtzinnig in de leer, zo u wilt. Dat betekent dat mensen van mijn leeftijd de Bijbel op hun duimpje kennen. Mijn vader las elke dag een stuk uit de Bijbel. Hij begon onmiddellijk met de eerste bladzijde van Genesis, als hij het laatste vers uit Openbaring 22 had voorgelezen.’

Ik sta op om het koffieapparaat aan te zetten. Anja wil wel koffie. Soms willen sektariërs dat niet omdat er vroeger, in de tijd van Jezus, ook geen koffie was.

‘Ik begrijp u wel, mevrouw Verwrangel,’ ga ik verder als ik weer tegenover haar zit. ‘U zou willen dat Clara uw geloof zou delen. U zou Clara weg willen houden bij mensen die niet geloven wat u gelooft.’

‘Ja,’ zegt ze met verbazing. ‘Hoe weet u dat Clara niet gelooft?’

‘Omdat meisjes van Clara’s leeftijd tegenwoordig vrijwel nooit een op een het geloof van hun ouders overnemen.’

Anja drinkt haar koffie zwart. Ik zoek de plattegrond van ons dorp en omgeving. Ik wijs haar hoe Clara met de fiets het snelst ons huis bereikt.

‘Als jij dan even met de school in de stad belt Anja, dan kan Clara na het weekend zo met Anna naar de stad fietsen.’

Ik realiseer me dat ik Anja Verwrangel getutoyeerd heb.

‘Sorry, je vindt het hopelijk niet erg als ik ‘je’ tegen je zeg. Hier op het dorp zeggen we al gauw *jo* in het Fries, zoiets als het Engelse *you*, begrijp je wel? Mannen spreken we meestal alleen met hun achternaam aan. Tegen je man zou ik dus *Verwrangel* zeggen en tegen jou *Frou Verwrangel*. *Do* zeggen we alleen als je elkaar beter kent, ongeveer zoals de Duitsers *du* zeggen.’

‘Leuk,’ zegt ze, terwijl ze me vragend aankijkt.

‘Annelies, Anja, zeg maar gewoon Annelies.’

Nog diezelfde middag belt Anna met Clara. Tegen vijven, nadat ze een uur met Clara aan de telefoon heeft gezeten komt ze beneden. Ik hoor haar de trap af komen. Met twee treden tegelijk. Albert geeft me een knipoog. We weten van elkaar wat we denken. Zo neutraal mogelijk vraag ik: ‘Gaat Clara met je mee naar school Anna?’

‘Ja, aanstaande maandag. Haar moeder heeft al met onze school gebeld.’

Ze loopt snel langs ons heen naar de schuur, met een blos op

haar wangen. Voor het open keukenraam stapt ze van haar fiets. ‘Ik ga even naar de Achterweg mam om nader met Clara kennis te maken’ en weg is ze.

‘Om nader kennis te maken met Clara, wat een deftige taal,’ zegt Christien, ‘dat zal onze Anna nooit afleren.’

‘Het zit bij ons in de familie, Christien. Jouw grootvader gebruikt ook om de haverklap deftige woorden.’ Ik kijk onze jongste glimlachend aan.

‘Ik ben ook blij voor haar mam, een vriendin is net iets voor onze Anna. Dat past wel bij haar.’

‘s Avonds tegen een uur of negen zitten we met ons allen onder de oude perenboom bij mijn ouders op het grote terras. Ook Anna en Christien. Ze komen altijd uit zichzelf mee, want mijn moeder heeft altijd wel iets lekkers in huis, daar is ze schetig mee. Méér dan ik.

Vrijwel onmiddellijk nadat we zijn gaan zitten gaat het gesprek over de Achterweg. En over Clara. Want mijn ouders zijn net als wij blij met een vriendin voor Anna.

‘Vertel eens wat over Clara Anna, want je begrijpt wel dat we na dat gedonder met die exhibitionist blij zijn dat er nu iemand is met wie je samen van en naar school kunt fietsen.’ Mijn vader gaat zonder inleiding recht op zijn doel af.

‘Nou, dat is gauw gezegd pake, Clara is ongeveer hetzelfde type als ikzelf.’ Anna vindt de directe vragen van mijn vader maar niets, ik hoor het aan haar stem.

‘Heeft Clara hetzelfde geloof als haar ouders, gelooft ze ook dat wereld op één oktober zal vergaan?’

Mijn moeder maakt ook al geen geheim van haar nieuwsgierigheid.

‘Welnee beppe, iemand van zestien gelooft toch niet in die onzin?’

‘Dat stelt me gerust.’

Anna steekt een waxinelichtje opnieuw aan dat door een korte windvlaag is uitgegaan. ‘Jullie willen natuurlijk weten wat

ik precies van Clara vind, want ik heb allang gemerkt dat jullie allemaal vinden dat ik eenzellig aan het worden ben.’ Anna grinnikt. Als het een ogenblik stil blijft, vraagt ze: ‘Dat vinden jullie toch? Dat ik een eenzame oude vrijster aan het worden ben?’ Anna lacht diep uit haar keel. Mij klinkt het als muziek in de oren. Wanneer heeft ze voor het laatst zo uitbundig gelachen? Vorig jaar? Of nog langer geleden?

‘Ik heb nooit gedacht dat je een oude vrijster zou worden Anna, daar gaat het helemaal niet over, ik ben gewoon blij dat je iemand hebt met wie je uit kunt gaan. En precies zoals Antje, je grootmoeder al zei, dat je niet meer alleen hoeft te fietsen.’

Mijn moeder schenkt de thee bij en Christien komt met de nieuwe poes op haar arm naar buiten.

Anna: ‘Voor Clara is het belangrijk dat ze nu iemand heeft om mee naar school te gaan, want ze heeft hier verder niemand. Alles is nieuw voor haar.’

In het zuidwesten licht het nu om de tien seconden. We verhuizen naar binnen. Ik voel de eerste dikke druppels.

Mijn ouders weten dat ik als huisarts met Anja de moeder van Clara heb gesproken. Ik zie in het licht van de keukenlamp hun nieuwsgierige gezichten. Wat zouden ze graag willen weten wat voor vrouw de moeder van Clara is. En waar we over hebben gesproken. Maar ze houden zich in, want ze weten dat Albert en ik nooit een woord over onze patiënten loslaten.

En dan babbelen we nog een uur over de nieuwe aarde en de nieuwe hemel. Tot Anna en Christien wel erg veel gaan gapen van verveling. ‘Ga maar vast,’ zeg ik. ‘We komen zo.’